

standere eller som Tilhængere af dette Forslag, heldigvis næsten alle som Tilhængere. Jeg kan derfor indskrænke mig til i største Korthed at minde om, at Forslaget gaar ud paa at give alle 25-aarige Kvinder og Mænd Valgret baade til Folketing og Landsting og paa at afskaffe den privilegerede Valgret til Landstinget, som fremtidig skal vælges ved indirekte Valg af de kommunale Forsamlinger. Endvidere affattes den om de provisoriske Love handlende § 25, som er saa sørgelig kendt, paa en Maade, som udtrykker Folkets Opfattelse.

Valget den 20. Maj udskreyes for at klargøre, hvorvidt der i det danske Folk var et levende Ønske om at se dette Forslag gennemført. Forslaget fremsættes nu for Folketinget, for at dette ved sin Vedtagelse kan sætte Segl under den Dom, som Folket fældede den 20. Maj. Den Advarsel, som min højtærede Forgænger har fremsat, og som dette høje Ting gennem sin Udvalgsbetænkning har sluttet sig til, om ikke nu at knytte mere og andet til dette Forslag, end det i sig selv indeholder; gentager jeg, og jeg føjer til, at som Forslaget fremtræder, er det godkendt ved Valget, og det er Vælgernes Forventning, at netop dette Forslag nu vedtages uændret af Folketinget. Det er Ministeriets Haab, at Forslaget skal kunne føres gennem Folketinget saa hurtigt, at det kan komme til første Behandling i Landstinget inden den Tid, hvor Rigsdagssamlingen ordinært vilde være begyndt, for at Landstinget kan faa rigelig Tid til sine Overvejelser og Rigsdagen en hel Samling til Afgørelsen.

Jeg skal tillade mig at minde om, hvor stærkt og hurtigt denne Sag er vokset, idet jeg haaber og ønsker, at Højre heraf vil forstaa, at Kravet om lige og almindelig Valgret til begge Rigsdagens Ting nu er blevet uimodstaaeligt. I Aarene fra 1905—08 forlangtes der fra Demokratiets Side ikke mere end dette, at Folketingsvalgkredsene skulde omlægges, for at dette Ting kunde blive et sandere Udtryk for Folkevillien. Det Krav afviste Højre. Saa voksede Kravet. Først fremsættes fra Socialdemokratiets Side Forslag om Udvidelse af Valgretten til Folketinget og derefter, ligeledes fra Socialdemokratiets Side,

Forslag om Nedsættelse af en Kommission, som kunde udarbejde et Forslag om Udvidelse af Valgretten til baade Folketinget og Landstinget. Ogsaa disse Forslag afvistes. Følgen blev, at Kravet voksede yderligere. Der fremsattes da fra det radikale Venstres Side et formuleret Forslag om at gennemføre lige og almindelig Valgret til begge Ting. Og endelig oprandt den 23. Oktober 1912, da min højtærede Forgænger, Konseilspræsident Klaus Berntsen, forelagde for Folketinget et Regeringsforslag om at give femogtyveaarige Kvinder og Mænd lige Valgret til begge Rigsdagens Ting. Forslaget fremtræder fra da af med hele Regeringsmyndighedens Autoritet, er sanktioneret af Kongen og har Ministeriets Medlemmer til Talsmænd. Dog blev det paa ny afvist af Højre. Ved Landstingsdagsordenen den 3. April dette Aar standses Forslagets Behandling i Landstinget. Det daværende Ministerium svarede herpaa med at udskrive nye Valg til Folketinget for at faa en Tilkendegivelse af, hvad der er Folkets Villie i denne Sag. Folkevilliens Dom blev, at der til dette Ting valgtes 107 Tilhængere af dette Grundlovsforslag og kun 7 Modstandere.

Efter at det danske Folk har talt saa utvetydigt, kan der ikke være nogen Tvivl om, at dette Forslag uden Tøven vil blive vedtaget af Folketinget. Spørgsmaalet er alene, hvorledes det af den privilegerede Valgret udgaaede Landsting vil stille sig, og der maa man vel vente, at Forslaget vil møde nogen Modstand, uagtet det ingenlunde kan siges at være vidtgaende. Naar der stilles Forslag om at give Kvinder Valgret, gaar vi ikke ud over, hvad der allerede er vedtaget i adskillige Lande. Baade i Finland og i Norge, i Australien og i en meget stor Del af Nordamerika har Kvinderne allerede politisk Valgret, og Erfaringerne fra disse Lande har belært os om, at det, at Kvinderne faar politisk Valgret, ikke forvolder store politiske Forskydninger. Højre vil maaske heller ikke rejse Modstanden saa stærkt paa dette Punkt. Naar der stilles Forslag om, at femogtyveaarige Mænd skal have Valgret til begge Rigsdagens Ting, kan det dog heller ikke siges at være meget vidtgaende i et Folk, hvor de femogtyveaarige Mænd allerede siden 1849 har været valgbar til